

**VERENIGING VAN VLAAMSE PROFES-
SOREN (vvp)**, drukkingsgroep van hoogleraren
aan de Nederlandstalige universiteiten, universi-
taire centra en faculteiten.

De voorganger van deze organisatie was de Vereni-
ging van Leuvense Professoren (vlp), in 1962 te
Leuven opgericht als Vlaams antwoord op het ma-
nifest van de Franstalige professorenvereniging
ACAPSUL naar aanleiding van het conflict rond
'Leuven Vlaams'. De Vereniging van Leuvense
Professoren zette zich met succes in voor de op-
plitsing van de faculteiten van de Leuvense univer-
siteit in autonome Nederlandstalige en Franstalige
faculteiten. Dit succes leidde tot de oprichting van
de vvp in juli 1964 met als eerste algemene voorzit-
ter Zeger van Hee (1964-1967), opgevolgd door
Aloïs Gerlo (1967-1970).

Opzet van de vvp was de Vlaamse belangen binnen
het universitair **onderwijs** en het wetenschappelijk
onderzoek te verdedigen. In twee belangrijke dos-
siers wendde de vvp haar grote invloed aan: het be-
komen van autonomie van de Nederlandstalige af-
delingen van de vrije universiteiten van Brussel en
Leuven, en de overheveling van de Franstalige Uni-
versité catholique de Louvain naar Wallonië. Twee
andere Vlaamse streefdoelen waren de evenredig-
heid bij de staatssubsidiëring van de vrije en de
rijksuniversiteiten en de pariteit voor Vlaanderen
en Wallonië inzake kredietverlening door de natio-
nale fondsen ter bevordering van het wetenschap-
pelijk onderzoek. Deze twee strijdpunten kregen
minder publieke aandacht dan het splitsings- en
overhevelingsdossier, maar konden wel verwezen-
lijkt worden mede dankzij de Vlaamse publieke
druk die ontstond naar aanleiding van de twee
meer gekende dossiers.

Een ander hoofddoel van de vvp was het beharti-
gen van de beroepsbelangen van de hoogleraren,
zowel met betrekking tot de universiteit als op soci-

aal-economisch gebied. Zo verdedigde zij de positie van de hoogleraren tijdens de discussies over de universitaire structuren (1968-1980). In deze discussie was vooral de Leuvense afdeling actief. Daarnaast steunde de vvp nog andere eisen van hoogleraren, zoals bijvoorbeeld de gelijkschakeling van de wedden van hoogleraren aan vrije en aan de rijksuniversiteiten. Vanaf het begin van de jaren 1970 was enkel de Leuvense afdeling nog actief (Vereniging van Vlaamse Professoren Leuven-VVPL).

Als representatieve beroepsvereniging van leden van het Zelfstandig Academisch Personeel verdedigt de vvpl de professionele belangen van de Leuvense professoren, hun werkvoorwaarden en, waar mogelijk, ook de doelstellingen van de Katholieke Universiteit Leuven bij het Nationaal Comité van de Vlaamse Universiteitsprofessoren.

NICO WOUTERS